

Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

SEVGİMİ KORKUTMA

.projectgroup

**SEVGİMİ
KORKUTMA**
3

**BİR KALEM
İKİ ÇOCUK**
19

**AKLA GELEN
İLK KİŞİ**
33

SEVGİMİ KORKUTMA

Ayşenur Hanım köye gitmek için valizleri hazırlıyordu. Mihriban yanına geldi.

-Anneciğim boyalarımı ve resim kâğıtlarımı valize koyabilir miyim? diye sordu.

-Orada canının sıkılacağını hiç zannetmiyorum, dedi annesi.

Mihriban:

-Olsun, ben yine de koymak istiyorum.

-Peki, başka bir şey yoksa kapatıyorum.

Mihriban ve ailesi tatil için bir haftalığına köye gidiyorlardı. Köyde Ayşenur Hanım'ın annesi, babası ve erkek kardeşi yaşıyordu. Uzun zamandır onları ziyaret etmek için köye gidememişlerdi. Kışın Ayşenur Hanım'ın annesi ve babası onların yanına geliyor böylece onlara olan özlemini gideriyordu. Bu sene eşinin de işlerini ayarlaması ile köye gitme fırsatı doğmuştu. Mihriban en son

köye gittiklerinde çok küçüktü. Pek bir şey hatırlamıyordu. O yüzden de hem meraklı hem heyecanlıydı.

Anneannesi her kış onlarda kaldığı sürede bol bol dayısını, dayısının çocuklarını, köyün havasını, suyunu anlatıyordu.

Arabaya bindiler. Babası:

-Uzun bir yolculuğa hazır mısınız? dedi.

-Çok mu uzun?

-Biraz.

-Hazırız.

-Öyleyse bağlayın kemerlerinizi.

Bu babasının arabaya her bindiklerinde yaptığı uyarıydı. Kemerler bağlanmadan arabayı çalıştırmazdı.

Araba sürmekten yorulan babası yoldaki tesisleri görünce arabayı durdurdu.

-Burada biraz dinlenelim, dedi ve kızına seslendi.

- Mihriban, Mihriban!

-Efendim. Geldik mi?

-Hayır, mola verdik.

Mihriban yola çıktıktan bir süre sonra uyuyakalmıştı. Kemerini açtı, arabadan indi.

-Ben bir çay içeceğim. Sizin istediğiniz bir şey var mı? dedi babası.

-Ben de bir çay alırım. Sen ne istersin?

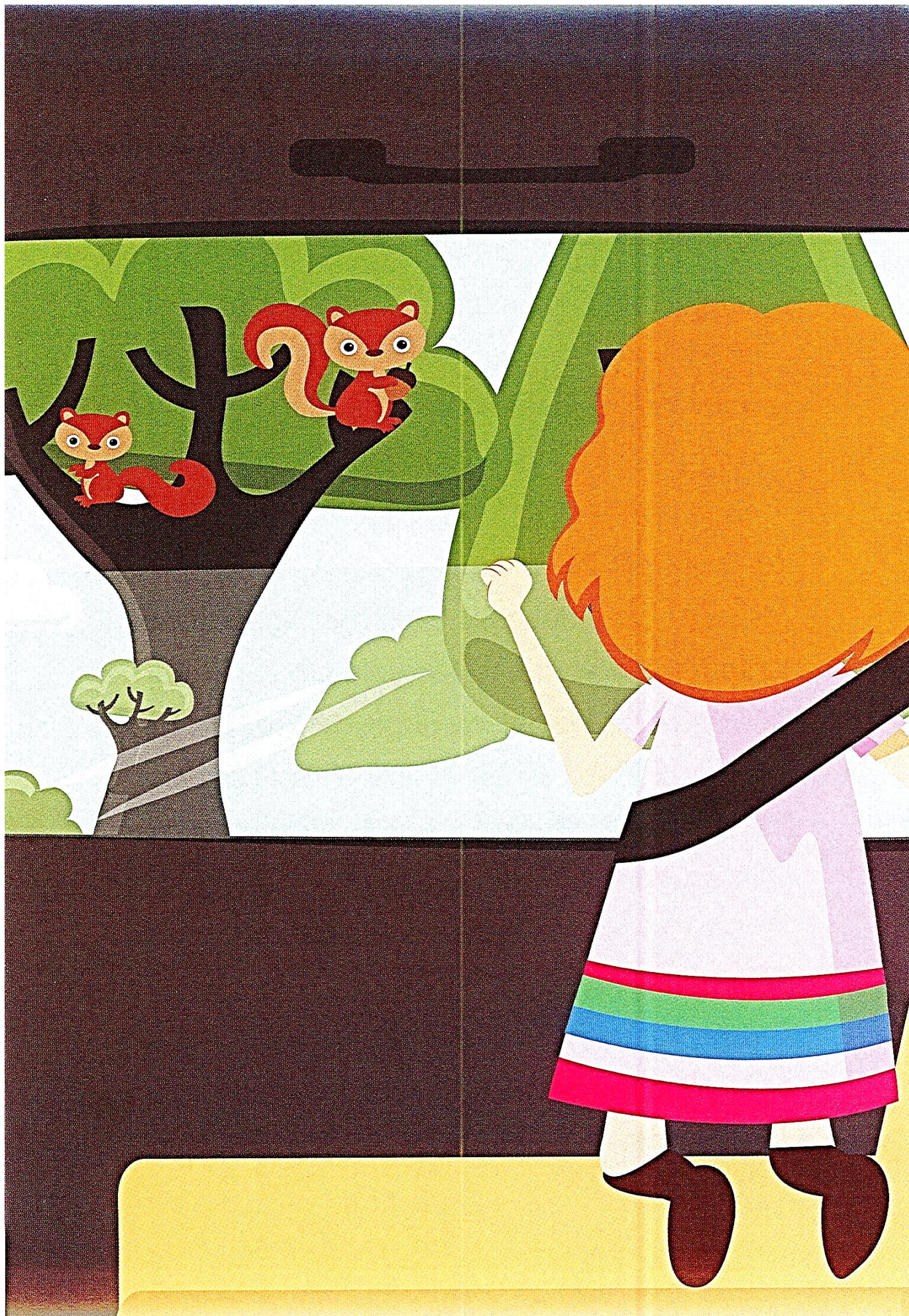
-Ben bir şey içmeyeceğim. Bir an önce köye gitmek istiyorum.

Anne ve babası çaylarını içip biraz dinlendikten sonra tekrar yola çıktılar. Yolun iki tarafı geniş tarlalarla kaplıydı. Bazı alanlar sürülmüş, bazı alanlar ekilmişti. Yol boyunca küçük gruplar halinde koyun sürüleri, inek sürüleri gördü. Köye yaklaşıyor olmalıydılar.

-Şu tepeyi aşınca köy yoluna gireceğiz, dedi babası.

Köy yolunun iki tarafında ağaçlar vardı, ama yol biraz bozuktu. Araba sarsılıyordu.

-Bak bak, gördün mü?

-Neyi?

-Ağaçlara bak, sincaplar ağaçtan ağaca atlıyor.

-Kafasını kaldırdı. Yukarıdaki dallara baktı.

-Evet evet, gördüm. Çok hızlı hareket ediyorlar.

Nihayet köye varmışlardı. Anneannesi, dedesi, dayısı, yengesi ve kuzenleri evin önünde bekliyordu onları. Arabadan indiler. Herkes birbiriyle doyasıya kucaklaştı. Mihriban kuzenleriyle ilk defa tanışıyordu. Ama birbirlerini uzun süredir görmemiş dostlar gibi kucaklaşmışlardı.

Eşyaları arabadan içeri taşıdılar. Sohbet, muhabbet, yemek derken akşam oldu. Mihriban çok yorulmuştu. Erkenden uyudu.

Sabahın erken saatinde horozların uzun ötüşleri ile uyandılar. Horozların biri susuyor, ötekisi başlıyordu. Saat erkendi, ama evdeki herkes uyanmıştı. Kahvaltı bile hazırды.

Yemekten sonra köyü gezmeye çıktılar.

Tavuklar, horozlar, kazlar sokaklarda serbestçe dolaşıyordu. Kapkara tüyleri, boncuk gibi parlak gözleri ile bir köpek onlara doğru geliyordu.

Kuzeni Aykut:

-Karabaş, Karabaş! diye seslendi.

Ayşenur Hanım:

-Çağırma, çağırma Mihriban. Uzak dur köpekten, ısırır, dedi. Mihriban Aykut'la birlikte köpeğe doğru gidiyordu ki annesinin sesi ile geri çekildi.

Aykut:

-Hayır hayır, ısırmaz. O bizim köyün bekçisidir.

-Aman neyse, uzak durun çocuklar.

Bahçe duvarına tünemiş etrafı süzen tavuğun çok değişik tüyleri vardı.

-Ne kadar güzel, dedi Mihriban. Tavuğa doğru eğildi.

-Sevmek ister misin? Tutayım mı? dedi Aykut.

-Evet.

-Hayır hayır, sakın! Gagalar sonra seni, uzaktan bak, dedi annesi.

Bu arada tavuk da kaçiverdi. Kadınlar sokak kapılarının önünde oturuyor, örgü örüyor, sohbet ediyordu.

-Kolay gelsin, Gülsüm Teyze. Yeni yavru nasıl? diye sordu Aykut kadınlardan birine.

-İyi iyi, anasının yanında. Misafir mi geldi?

-Halam geldi.

-Sen misin Ayşenur? Görmedik ne zamandır seni. Nasılsın iyi misin?

-İyiyim, Gülsüm Abla sağ ol.

Annesi komşularla sohbe daldı.

-Yeni yavruyu göstereyim mi sana?

-Ne yavrusu?

-Gülsüm Teyze'nin kıvırcık koyunu minicik bir kuzu doğurdu. Öyle tatlı ki...

-Lütfen, lütfen, gidelim.

-Anne biz yeni kuzuyu görmeye gidiyoruz.

-Olmaz olmaz, annesi size zarar verebilir.

Hadi, artık eve dönelim.

Eve döndüklerinde bahçede küçük bir kamyonet gördüler.

-Deden sizi Pınarbaşı'na götürecektir.

Hazırlanıverin siz de, dedi yengesi.

-Orası neresi?

-Dağdan gelen suyun kaynak yeri.

Yani suyun çıktığı yere yakın bir gölet var. Gidince görürsün. Dedesi, binin bakalım, dedi. Mihriban şöyle bir baktı. Hepsi birlikte kamyonete nasıl sığacaktı?

Annesi:

-Sen benimle birlikte öne otur. Bu kamyonun arkası açık, senin yaşında bir çocuk için güvenli olmaz, dedi.

Aykut, Aykut'un kardeşleri, yengesi, dayısı ve babası kamyonetin arkasına oturdular. O

da arkada oturmayı çok istiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ama annesi izin vermedi.

Önce neredeyse gökyüzünü göremeyecekleri kadar sık ağaçların olduğu bir yoldan geçtiler. Sonra da bir toprak yola girdiler. Kamyonet durduğunda gördüğü manzara Mihriban'ı büyülemişti. Yüksek bir yerden sular akıyordu. Akan suların oluşturduğu bir göl vardı. Gölün içinde küçücük tepeler yüzüyordu sanki. İnsanın suyun üstünden yürüyerek adacıklara gidesi geliyordu. Duyduğu seslerin her biri birbirinden farklı idi.

-Gel gel, bak. Balıklar nasıl atlıyor!

-Hani nerede?

-Bak, bak!

-Aa sıçradı, sıçradı!

Bir balık, bir balık daha. Çok eğlenceliydi bu, Mihriban daha önce balıkların bu kadar

yükseğe sıçradığını hiç görmemişti.

Ayşenur Hanım:

-Dikkat edin, suya düşersiniz. Bu tarafa gelin, diyerek çocukları uyardı.

Babası:

-Yahu kızım, rahat bırak çocukları, oynasınlar, dedi.

-Ama baba, balıklara bakarken suya düşecekler.

-Düşmezler, düşmezler...

Aykut:

-Gel biraz da otların arasında kaplumbağa arayalım, dedi.

-Kaplumbağa mı? Harika, gerçekten görebilir miyiz?

-Tabii, önce sesleri dinleyelim. Kaplumbağalar yavaş yavaş giderken otların ve kuru yaprakların üstünde haşır huşur sesler çıkarırlar.

Yavaşça çalılardan yanına gittiler. Bir süre

sonra çalıların arasından aynı Aykut'un dediği gibi haşır huşur sesler duymaya başladılar. alıları araladılar. Gerçekten de bir kaplumbağa ağır ağır hareket ediyordu. Aykut kaplumbağayı eline aldı.

Mihriban'ın daha yakından görmesi için onu toprağın üzerine bıraktı.

-İlk defa gerçek bir kaplumbağa görüyorum. Ne kadar güzel. Kabuğundaki desenler müthiş.

Ayşenur Hanım:

-Ne yapıyorsunuz orada? diye seslendi.

-Anne, gel bak bir kaplumbağa bulduk.

Ayşenur Hanım çocukların yanına gitti. Mihriban kaplumbağayı eline alıp bakmak istedi. Eğildi tam kaplumbağayı alacakken:

-Dokunma, sakın dokunma! dedi annesi.

Kaplumbağayı orada bıraktılar. Dedesinin yanına gittiler.

Dayısı ile birlikte çevre gezisinden dönen

babası:

-Harika bir yer burası, insanı dinlendiriyor.
İçine huzur veriyor, dedi.

Eve döndüklerinde yemekleri hazırlamış
olan anneannesi onları bekliyordu.

-Açık hava nasıl da acıktırıyor insanı! Sofra
da çok güzel görünüyor, dedi Nazım Bey.

-Evet, baba gerçekten çok acıktım.

Yemekten sonra dedesi Aykut'la
Mihriban'a:

-Kümeşe gidin de tavuklar bizim için
yumurta yapmış mı bakın bakalım, dedi.

-Biz mi?

-Evet.

-Hem civcivleri de görürsünüz.

-Civcivler, en sevdiğim hayvanlar... Hadi,
hemen gidelim.

-Dur dur, kümesteki horozlar sizi
kovalayabilir.

-Anne, sabahtan beri hiçbir hayvana

yaklaştırmadın. Ben onlara zarar vermeyeceğim ki sadece seveceğim. Ben hayvanları çok seviyorum. Lütfen, sevgimi korkutma! Sofradakilerin hepsi bu söze çok güldü.

Dedesi:

-Mihriban haklı, hayvanlara zarar vermediğimiz, onlara sevgimizi gösterdiğimiz sürece korkmamızı gerektirecek bir şey yapmazlar. Hem köydeki hayvanlar insanlara çok alışık. Sen de bu köyde büyüdün. Ne çabuk unuttun? dedi Ayşenur Hanım'a.

-Unutmadım da babacığım, bir şey yaparlarsa diye korkuyorum işte.

-Korkma, bir şey olmaz.

-Hadi, çocuklar siz de gidin yumurtaları toplayın. Cıvcivleri sevin.

Mihriban kümese girdi. Minik cıvcivleri sevdi. Folluktaki samanların üzerinde duran yumurtaları topladı. Bu çok zevkli bir işti.

Tavuklar etraflarında dolaşıyorlar. Yaptıkları yumurtalarla gurur duyuyorlardı.

-Yarın da kuzuyu sevmeye gidelim mi?

-Gideriz. Şimdi kırmadan yumurtaları götürelim.

Yumurtaları götürürken çocukların neşeli kahkahalarına köpek havlamaları, kedi miyavlamaları, tavuk gıdıklamaları, kuzu melemeleri karışıyordu.

Hayvanlara zarar veren birini görseniz ne yaparsınız?

Sokak hayvanları için neler yapabilirsiniz?

BİR KALEM İKİ ÇOCUK

Betül annesi ile birlikte sinemanın önünde bekliyordu. Sevgi Hanım, görevliye:

-Kaç dakikamız var? diye sordu.

-10-15 dakika. Birazdan salona alırlar sanırım, diyerek cevap verdi görevli.

Betül:

-Bu filmi görmeyi çok istiyordum. İyi ki geldik anneciğim, dedi.

Annesi:

-Sen filmi izlerken ben de biraz dolaşırım, merak etme sen çıkmadan muhakkak burada olurum, diyerek Betül ile birlikte afişlere bakmaya devam etti.

Betül, annesi ile birlikte sinemanın önünde beklerken onlara doğru gelen arkadaşı Nihal'i gördü. Yanında annesi de vardı.

-Aa, Nihal merhaba. İyi günler, Şermin Teyze nasılsınız? diyerek onları selamladı.

Sevgi Hanım:

-Ne güzel bir tesadüf, siz de mi sinemaya geldiniz? diye sordu.

Şermin Hanım:

-Evet, Nihal bu filmi görmeyi çok istiyordu. Hem biraz alışveriş yapalım hem de filmi izleyelim dedik, diye cevap verdi.

Sevgi Hanım:

-Ben filme girmeyeceğim. Birkaç işim var onları halletmem gerekiyor, çıkışta buluşuruz. Kızlar size emanet, dedi.

Tam bu sırada anons duyuldu. "6 Numaralı salon açılmıştır!"

-Hadi kızlar, biz salona girelim. Çıkışta görüşürüz Sevgi Hanım. Betül'ü merak etmeyin ben ona göz kulak olurum.

-Teşekkürler.

Betül bu duruma alışıkta aslında. Annesi hafta arası çalıştığı için alışveriş merkezine gelmeye fırsat bulamıyordu. Bu yüzden

Betül film izlerken o da işlerini hallediyordu.

Film bittiğinde Sevgi Hanım onları kapıda bekliyordu.

-Nasıl beğendin mi?

-Evet, çok güzeldi. İyi ki gelmişim.

-Sevindim.

-Sen işlerini halledebildin mi?

-Evet evet, artık ne istersen onu yapabiliriz.

-Biz biraz mağazalara bakacağız, siz de gelmek ister misiniz? dedi Şermin Hanım.

-Olur, aslında herhangi bir şeye ihtiyacımız yok, ama gezmiş oluruz.

-Bizim de ihtiyacımız olduğu söylenemez. Nihal şu yeni çıkan ayakkabılardan istiyor.

Sevgi Hanım:

-Hangi ayakkabılar? diye sordu.

Nihal:

-Yeni bir marka var ya. Üzerinde yıldızlarda gezen bir kız resmi var. Bağcıkları yıldız yıldız,

herkes ondan alıyor, dedi.

Sevgi Hanım bu markayı duymamıştı. Betül, ondan böyle bir ayakkabı istememişti.

Nihal:

-Bak anne, bak işte bu mağazada bulabiliriz, dedi.

Sevgi Hanım da merak etmişti bu ayakkabıyı. Birlikte mağazaya girdiler.

-İşte, işte bu ayakkabılar. Nihal bir taraftan ayakkabıları gösteriyor, bir taraftan da annesini çekiştiriyordu.

Mağaza görevlisinden yardım istediler. Ayakkabıların uygun numarasını buldular. Nihal ayakkabıları denedi.

Annesi:

-Buna benzer ayakkabın var zaten, dedi.

Nihal:

-Bunlar yeni moda, herkes bu ayakkabıdan giyiyor, diye ısrar etti.

Sevgi Hanım:

-Sen ne dersin Betül? Beğendin mi ayakkabıları? diye sordu.

-Güzel, ama benim ayakkabılarım var, yenisine ihtiyacım yok, dedi Betül.

Betül ve annesi:

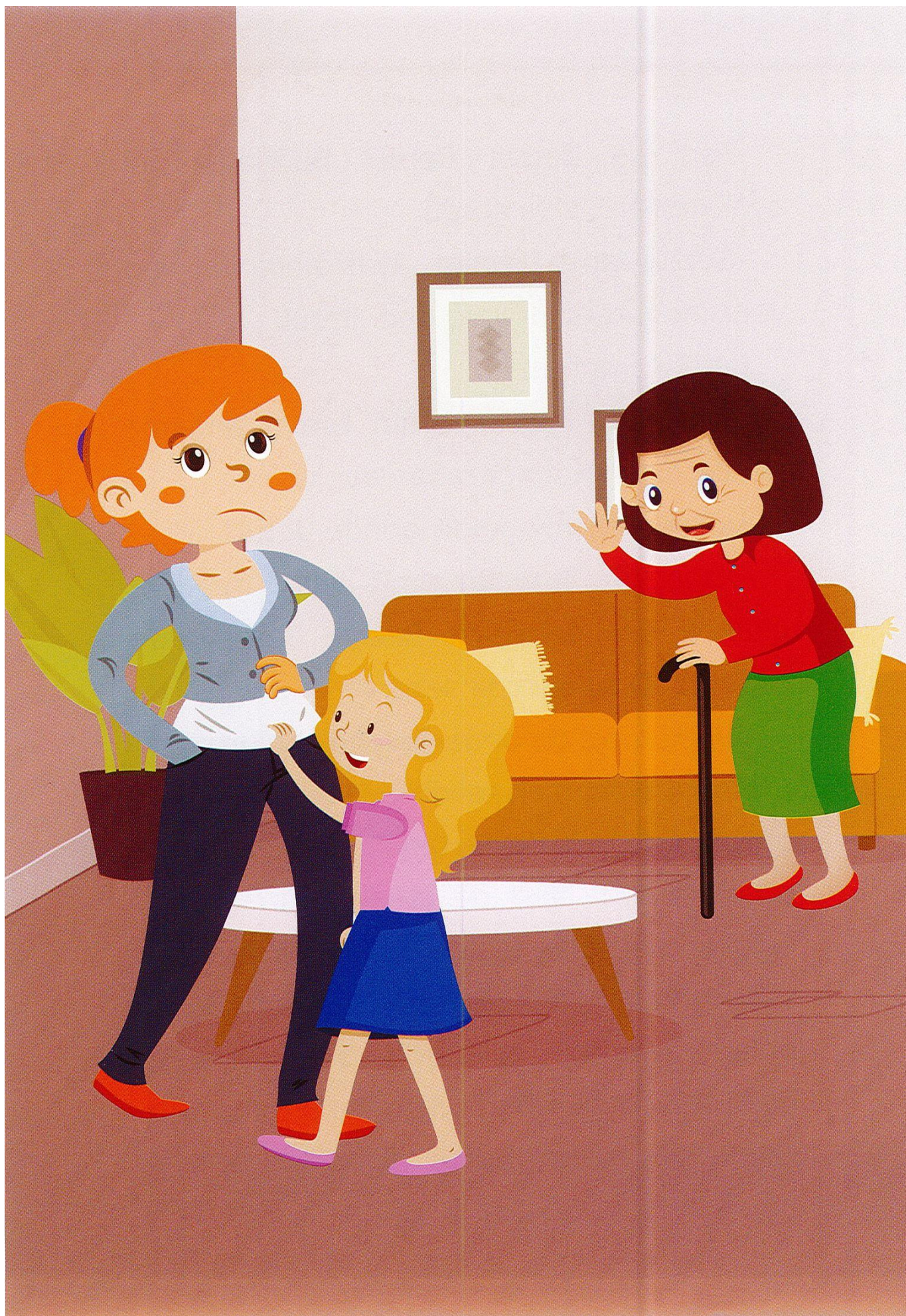
-Size kolay gelsin, bizim eve dönmemiz gerek, diyerek mağazadan ayrıldılar.

Sokağın başına geldiklerinde Betül:

-Anneciğim fırından simit alalım mı? Eve gidince çay demleriz. Sadiye Teyzeyi de çağırırız. O simidi çok sever.

-İyi olur, biz de biraz dinlenmiş oluruz.

Sadiye Hanım en sevdikleri komşularından biriydi. Eşi Fevzi Bey'le birlikte üst katlarında oturuyorlardı. İkisi de emekli öğretmendi. Oğulları işi dolayısıyla başka bir şehirde yaşıyordu. Üç tane de torunları vardı. Bazen onları ziyarete gelirlerdi. Yine ziyarete geldikleri bir gün Betül de onlarla tanışmıştı. Onları da en az Sadiye Teyze'sini sevdiği

kadar sevmişti. Sadiye Hanım her şeyi değerlendirir, en ufak bir şeyi bile ziyan etmezdi. Torunlarına ördüğü kazaklardan artan ipler ile patikler, rengrenk atkılar rerdi. Betül'n kendisine küçük gelmeye başlayan bazı kıyafetlerini keser biğer, onlardan yeni şeyler yapardı.

Betül okula yeni başladığında annesine okuldaki çocuklarda gördüğü bir kalemi alması için ısrar ediyordu.

-Anneciğim lütfen, herkes alıyor biz de alalım.

Annesi:

-Senin kalemlerin var zaten, dese de:

-Biliyorum, ama o kalemden yok, diyordu.

Sadiye Teyze, anne kızın bu konuşmalarını duyduğunda:

-Betlcğm ısrarla istediğin bu kalemin özelliği ne? diye sordu.

-zerinde izgi film kahramanlarının resmi

var.

-Tek özelliği bu mu?

-Herkeste var.

-Annenler okula başlarken sana ihtiyacın olan her malzemeyi aldılar değil mi?

-Evet.

-Yeterince kalemin var mı?

-Evet.

-O zaman bu kalemi almana gerek yok.

-Kalemim olmadığı için istemiyorum ki... Arkadaşlarımda da olduğu için istiyorum.

-Bak Betülcüğüm, insanların ihtiyaç duymadıkları eşyaları almaları israftır. Sadece başkalarında da var diye bir şey alınmaz. Sana ilk öğretmen olduğum zaman yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum, dinler misin?

-Tabii ki dinlerim.

-Öğretmenliğimin ilk yıllarında bir köy okuluna atanmıştım. Senin gibi pırıl pırıl

çocuklarım vardı. Sınıftaki bazı çocuklar kardeşti. Bir gün çocuklara bir şeyler yazdırıyordum. Yan yana oturan iki kardeşin bir kalemi paylaştığını gördüm. Önce bir tanesi söylediklerimi hızlı hızlı yazıyor sonra kalemi diğerine veriyordu. Bu sefer de kardeşi söylediğim şeyleri tekrar ederek yazmaya çalışıyordu. Çok şaşırmıştım. İlk maaşımı aldığımda kasabadan çocuklar için bir kutu kalem aldım. Kalemleri çocuklara dağıttığımda yaşadıkları sevinci hâlâ unutamam.

Torunlarıma da hep şunu söylerim. Eşyalarınızı dikkatli kullanın, hiçbir şeyi boşa harcamayın.

Betül duyduklarına inanamamıştı. Bir kalemi iki çocuğun kullanması onu çok etkilemişti. Halbuki onun bir sürü kalemi vardı. Sadiye Teyze'sinin anlattıklarından sonra ihtiyacı olmayan hiçbir şey almamıştı.

Parasını boşa harcamamaya hep dikkat etmişti. Annesi de onun bu davranışından çok memnundu.

Çay demlenmişti, taze simitler de mis gibi kokuyordu.

-Simitleri senin için aldık Sadiye Teyze, dedi Betül.

-Kesenize bereket, getirin çaylarımızı da hep beraber içelim, dedi Sadiye Hanım.

Betül:

-Simitlerimizi yerken bize hikâyelerinden birini anlatır mısın? diye sordu.

Sadiye Teyze'nin öğretmenlik yaptığı 35 sene boyunca yaşadığı bir sürü hikâyesi vardı. Betül bu hikâyeleri dinlemeye bayılıyordu.

Tasarruflu olmak için neler yapılabilir?

AKLA GELEN İLK KİŞİ

-Kumbarayı getirdin mi?

-Evet.

-Hadi, arkadaşlar paralarımızı kumbaraya atalım.

-Parti zamanına kadar bize yetecek parayı biriktirebilir miyiz?

-Bilmem. Elimizden geleni yaparız.

Altın Sitesi, güneydeki sahil kasabalarının birinde, deniz kenarında küçük bir yerdi. Burada yaşayan insanlar uzun zamandır yazlarını birlikte geçiriyorlardı. Çocuklar sahilde denize giriyor, oyunlar oynuyordu. Akşamları komşular birbirlerini bahçelerinde ağırlıyordu. Sohbetlerini kahkaha sesleri süslüyordu. Okullar açıldığında, havalar soğuduğunda yavaş yavaş sitedekiler kışlık evlerine dönüyordu. Evlerde kimseler kalmayınca ortalık sessiz, ıssız bir hal

alıyordu. Sitede sadece bekçi Emin Amca ve ailesi kalıyordu. Herkes evini bahçesini ona emanet ediyordu. O da kış boyunca her evi tek tek dolaşıyordu. Evlere, bahçelere zarar gelmesine asla izin vermiyordu.

Herkes Emin Amca'ya sonsuz güvenirdi. Emin Amca'nın çocuklarla da arası çok iyiydi. Tatil olup da çocuklar siteye gelmeye başlamadan önce sitenin yan alanını otlardan temizlerdi. Onlar için oyun alanı açardı. Çocuklar, Emin Amca'nın bu sezon sonunda emekli olup siteden ayrılacağını öğrenmişlerdi. Çok sevdikleri Emin Amcaları için yaz sonunda bir veda partisi yapmaya karar verdiler.

Bunun bir sürpriz olmasını istiyorlardı. O zamana kadar harçlıklarından ayırdıkları paraları biriktirecek, bir de hediye alacaklardı. Kumbarayı da bu yüzden ayarlamışlardı. Şimdi de yaz sonuna kadar kumbarayı kime

emanet edeceklerini bulmaları gerekiyordu. Sürprizlerinin bozulmaması için sırlarını saklayacak ve kumbarayı da en iyi şekilde koruyacak biri olmalıydı.

Böyle durumlarda akla ilk gelen kişi Eser olurdu. Eser tüm çocukların en güvendikleri arkadaşlarıydı. Tabii bu düşünce boşuna değildi. Hemen her çocuğun onunla yaşadığı bir anısı vardı.

Yağmur kardeşi olacağını öğrendiğinde önce çok sevinmişti. Sonra o doğduğunda anne ve babasının onu daha çok seveceğini düşünerek üzölmüştü. İçini bir kıskançlık kaplamıştı.

Bir taraftan da böyle hissettiğı için kendisine kızılıyordu. Bir gün sahilde otururken içinde yaşadığı bu karışık duyguları Eser'e anlatmıştı. Kardeşim olacağı için hem seviniyorum hem de üzüliyorum demişti. Eser arkadaşına, ne olursa olsun insanın

kardeşi olması çok güzel bir Şey, diye cevap vermişti.

Gerçekten de bebek doğduğunda Yağmur çok mutlu olmuştu. Küçük kardeşine olan sevgisi ona kıskançlığı falan unutturmuştu. Bazen bebekle oynarken Eser'le birbirlerine bakarlar ve o doğmadan önce Yağmur'la konuştuklarını hatırlayıp glmserlerdi. Eser dostunun sırrını hep saklamıştı.

Berat köylü pazarından küçük bir civciv aldırmiştı annesine. Çok seviyordu onu, odasında bir kutuda bakıyordu ona. Annesinin bir yakını hastalanmıştı. Afyon'a gitmeleri gerekiyordu. Civcivini yalnız bırakamazdı. Onu Eser'e emanet etti. Afyon'da kaldıkları sürece ona bakmasını istedi. Eser arkadaşı dönene kadar neredeyse civcivi yanından hiç ayırmadı. Ona en iyi Şekilde baktı. Berat döndüğünde "Civcivim büyümüş," demişti.

Ayfer, annesine sürpriz bir doğum günü

hazırlamak istiyordu. Bunun için yardıma ihtiyacı vardı. Pastayı alması, annesinin arkadaşlarına haber vermesi, bahçeyi süslemesi gerekiyordu. Eser'i aradı, ondan yardım istedi. Tüm hazırlıkları birlikte yaptılar. Annesi bu sürpriz karşısında hem çok şaşırmış hem çok mutlu olmuştu. "Nasıl becerdin bunu, hiç anlamadım!" demişti.

Şimdi de Emin Amca'nın sürprizi için Eser'i bekliyorlardı. Yarın annesi ile birlikte İstanbul'dan gelecekti. Annesi çalıştığı için işten izin alması gerekiyordu. Zaten Eser bütün bir yaz anneannesi ve dedesi ile birlikte kalıyordu. Annesi birkaç günlük izinden sonra tekrar İstanbul'a dönüyordu.

-Eser! Eser!

Çocuklar, Eser'in anneannesinin bahçesinin önünde durmuş arkadaşlarını çağırıyorlardı. Onu çok özlemişlerdi. Kapı açıldı, Eser arkadaşlarına doğru koştu. Tek tek hepsine

sarıldı. O da geldiğinden beri onları görmek için sabırsızlanıyordu.

Çocuklar, Emin Amca için planladıkları sürprizi Eser'e anlattılar. Kumbarayı Eser'e emanet ettiler. Denize girmek için sahilde buluşmak üzere dağıldılar.

Eser kumbarayı odasında uygun bir yere yerleştirdi. Sonra da denize gitmek için hazırlandı. Deniz kenarında arkadaşları ile oynarken Sinan:

Kumbarayı emanet etmek istediğimizde aklımıza ilk sen geldin. Herkesin sana güvenmesi nasıl bir duygu? diye sordu.

Eser:

-Teşekkür ederim. Bu, benim için çok güzel bir duygu. Ben herkesin güvenilir bir dost olduğunu düşünüyorum. Sadece dedemin ben çok küçükken anlattığı bir masal beni çok etkilemişti. Herkes bilir belki.

-Bize de anlat, bize de anlat!

-Yalancı oban hikâyesi. Çobanın canı sıkılmış eğlenmek için “Kurt var, kurt var!” diye bağırmış. Tüm köylü yanına toplanmış, bu durum çobanın çok hoşuna gitmiş. Köylü çok kızmış, geri dönmüş. Tam o sırada gerçekten bir kurt sürüye saldırmış. “Kurt var, kurt var!” diye ne kadar bağırsa da kimse gelmemiş.

Dedem bu hikâyeden sonra insanların güvenini kaybetmek çok kötü bir şeydir, demişti. Ben, o zaman bunun ne demek olduğunu pek anlayamadım.

-Güven ne demek? diye sordum.

-Doğru sözlü olmak, sır tutmayı bilmek, emanet edileni korumak güvenmek demektir kızım. Sen de herkesin güven duyduğu biri olasın inşallah, demişti. Ben de her zaman doğru söylemeye, bana verilen bir sırrı saklamaya ve emanet edilen bir şeyi en iyi şekilde korumaya dikkat ettim.

Çocuklar onu dikkatle dinlemişlerdi. Sözlerini desteklemişlerdi.

Deniz keyfi bittikten sonra akşam oyun alanında buluşmak üzere dağıldılar.

Günler birbirini kovaladı. Yaz sonu gelmişti. Emin Amca için sitenin oyun alanında çok güzel bir veda partisi hazırlamışlardı. Tüm site partiye katılmıştı. Herkes Emin Amca'ya küçük hediyeler almıştı. Çocuklar da Emin Amca'nın yaz boyu çektikleri fotoğraflarından bir albüm hazırlamışlar ve ona "En Çalışkan Bekçi" ödülü yaptırmışlardı.

Emin Amca kendisi için yapılanları görünce çok duygulandı. Çocukları teker teker kucakladı. Ömrü boyunca bu veda partisini unutmayacaktı.

Çevrenizde en güvendiğiniz kişi kimdir?
Neden?